בח:

הכשר. כל העובר והבהמה נגעו באבר טמאין: מגע טריפה שחוטה.

שאבר היולא עדיין הוא מחובר בשעת שחיטה אע"פ שאין שחיטה

מתירתו באכילה מטהרתו מידי נבילה כטרפה ששחיטתה מטהרתה

וטעמייהו מפרש במתני׳ה). ולקמן (דף עג.) מפרש בפירקין בטרפה שחוטה

מאי מגע שייך למימר בה ומפרש

שטרפה שחוטה מטמאה את המוהדשים

מדרבנן: פרסה החזיר אכול פרסות

החזיר אכול. אקרא קאי דכתיב (דברים

יד) כל בהמה מפרסת פרסה ושוסעת

שסע שתי פרסות מעלת גרה וגו׳

ומהאי קרא נפקא לן לקמן (דף סט.)

דעובר ניתר בשחיטת האם ודריש

בהמה דרישה הבהמה דסיפה ומשמע

בהמה שבבהמה תאכלו ופרסה ופרסות

דכתיבי ביה להכי אתו לומר לך פעמים

שאתה אוכל כל אבריו ופעמים שאין

. אתה אוכל אלא מהצתו פרסה החזיר

בוציא שחי ידיו ובחזיר באחח אכול

אותה החזיר שתיהם אכול שתיהן:

למקום חתך. והכי קאמר החזיר פרסה

אכול מקום חתך שלה החזיר פרסות

אכול מקום חתך של שניהם: והא

מרי קראי נסיב לה. פרסות ופרסה

ואי למקום חתך מדאשמועינן בחדא

דאם החזירו אכול ואם לאו לא תאכל

ה״ה לתרי: חד למקום חתך. פרסות

החזיר למישרי מקום חתך בחזרה וחד

למישרי עובר שפרסותיו קלוטות כגמל

ונמלא במעי פרה ואליבא דרבי שמעון

אינטריך דקאסר קלוט בן טהורה

בבכורות (ו:) גמלי גמלי שתי פעמים

אחד גמל שנולד מן הגמלה ואחד גמל

שנולד מן הפרה ואשמועי׳ הכא דאם

נמצא בתוכה מודה דשרי דהכי קאמר

עובר שחין לו חלח פרסה שחין פרסותיו סדוהות אכול והחזיר דרישא

לאו דוקא: עולא פליג אדרב יהודה:

הכל היו. כל הנאמר בו מחיצה כגון

עובר לשחיטה ובשר קדשי קדשים

שנתנה להם תורת מחיצות עזרה

בקדשיםה) קלים שחומת ירושלים מחיצה

להם כולו היו בכלל איסור זה דמשילא

בשר בשלה הרי הוא כטרפה ובא

הכתוב ופרט לך בחטאת שאין חזרה

מועלת בה דכתיב (ויקרא י) בשעיר

חטאת דראש חדש ששרפוהו אהרן

ובניו וקלף עליהם משה מדוע לא

אכלתם את המעאת הן לא הובא את

דמה אל הקדש שתפסל בכך כדכתיב

ושם ו) וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' ופנימה היתה שלא ילתה ממחילתה

הא יצתה בת שריפה היא ולא אמרינן

ליהדרה ולא הולרך לפרוט בה דמהיכא

תיתי לן דתשתרי מכלל טרפה לא

תאכלו משום חזרה להכי פרט בה

למימר דהאי היא דלא מהניא בה חזרה

אבל כל שאר היוצאים שחזרו הותרו: מאי

ס"ל. אטרפה קאי למה קראו טרפה

ומה למדנו בכך הוה ליה למיכתב בשר

בשדה לה תחכלו: לפי שמצינו. להמן

מפרש היכן מלינו: **מעשר שני ובכורים**.

שנכנסו לירושלים וילאו וחזרו מותרין:

אף זה כן. עובר: במערבא מתנו

הכי. לפלוגתייהו דרב ור' יוחנן: יש

לקמן עב.], ב) [לקמן לט.],
לט.],
ג' [ב"ב קעא: ע"ו נג:],
בס"י אימיה חלמוד

לומר, ה) [לקמן עב:], 1) [ויקרא יא], 1) [דברים יד], ה) בס"א: קדשים,

ל א מיי׳ פ״ב מהלכום ח ב מיי׳ פי״א מהלכות

מעשה החרבנות הלי ג מיי׳ פ״ב מהלכות מעשר שני הלכה ט נועשר שני האכנה ע [ופ"ג מהלכות ביכורים הלכה ד]:

ד מיי פ״ה מהלכות מאכלות אסורות הלי י סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד סי' יד סעיף ב: יא ה ו עיי' במ"מ פ"ה שם הלכה שם הלכה י ובל"מ ותפארת שמואל טוש"ע

רבינו נרשום וחכ"א מגע טרפה שחוטה. כלומר שהרי שחט את אמו וטרפה שחוטה אין מטמאה אלא אכול. כלומר הוציא עובו פרסה והחזיר אכול: פרסות החזיר אכול. כלומר הוציא שתי פרסות והחזיר אכול דכתיב כל שסע שתי פרסות משמע בין פרסה ובין פרסות הוציא והחזיר אכול ומנין לרבות אכילה לפרסה זאת החיה אשר תאכלו וגו׳ לרבות אכילה לפרסות דכתב ושוסעת שסע שתי וכותב ושוטעוז שטע שוני פרסות וגו׳ אותה תאכלו: והא תרי קראי קא נסיב לה כלומר פרסה ופרסות. חד לחתך וחד לקלוט במעי פרה כלומר דאם הלוט במעי פרה שאין קרוט במעי פודה שאין לו אלא פרסה שאינה סדוקה אוכל וקלוט במעי פרה לא אמרינן לענין הוציא ידו אלא להתירו ידו אלא להתירו אמו. הכל היו במעי בכלל וכשר בשדה טרפה לא תאכלו דכיון דיצא בשר חוץ למחיצתו אסור כשפרט לך כו': בשעריך הוא דלא תוכל כלומר בגבולין אי אתה יכול לאוכלו אבל היו בירושלם כיצאו וחזרו מותרין: רב אמר יש לידה לאיברין. . כלומר לידת איברין לידה ור׳ יוחנן אמר אין לידה . לאיברין ולאו חשוב יוצא לפיכך אבר עצמו מותר מאי בינייהו למיסר מיעוט אבר כלומר מה בין האי לישנא דאמרינן לעיל רב אמר אבר עצמו אסור ולהאי לישנא דאמרינז יש . לידה לאברין איכא ביניי למיסר מיעוט אבר שלא יצא אלא רור ארר ומיטוט דאמרת אבר עצמו אסור מאי דיצא אמור ושרפוים מאר הצא אסוו ושבפנים מותר להך לישנא דאמרת יש לידה לאיברין כיון . דיצא רובו ככולו ואפילו מעוט שבפנים אסור. לדברי האומר אין לידה לאברין. כלומר לאו חשוב יוצא: הוציא עובר את ידו והחזירו. כלומר עד

שהשלימו לרובו דעובר:

ואליבא דר' שמעון. אבל לרבנן דשרו גמל במעי פרה אפילו כשנולד לא לריך קרא להתירו בשחיטת אמו דלא גרע בפנים מבחוץ דשרי ולהכי נקט ואליבא דר"ש ולרבנן איצטריך לשום

דרשה אחריתי וליכא למימר דאיצטריך לאסור דמות יונה כדאמר לקמןש

בעינן פרסות וליכא דהא לר"ש אע"ג דלא מייתר ליה קרא להכי משמע להמן דאוסר נמי דמות יונה דפריך דמות יונה תשתרי פי' מכל בבהמה ומשני בעינן פרסות וליכא והדר פריך קלוט במעי פרה ליתסר ומשני פרסה בבהמה תאכלו והך קושיא ליתא אלא שפיר טפי מאידך ברייתא: דאסור כל מה שיוצא חוץ

לר"ש דלרבנן לא גרע בפנים מבחוץ דשרי כדפרישית אלמא דמות יונה לר"ש אע"ג דליכא קרא ממילא מיתסר כיון דליכא לא פרסה ולא פרסות אע"ג דפרסה ופרסות אנטריך חד למקום חתר וחד לקלוט ה״ה דלרבנן לא לריך קרא לאסור דמות יונה אלא לשום דרשה אילטריך ומ״מ הך ברייתא דפרסה החזיר אכול לא אתיא אלא כר״ש: אבור ר׳ יוחנן הכל היו בכלל ובשר בשדה בו'. תימה דלר' יוחנן תקשה ליה ברייתא דהחזיר פרסה דתרי קראי קנסיב וע"כ מוקמינן חד למקום [חתך] וחד לאבר ור' יוחנן נפקא ליה מקרא אחרינא וי"ל דפריך הבל היו בכלל וכשר כשדה כו'. למחיצה כטרפה דאין לה היתר כדאמר בסמוך ולמאי דמסיק הא כל מילי כיון דהדור שרי מיתוקמא הא דקרי ליה טרפה למלמא אחריתי: יבול אף זה כן ת"ל כו'. וא"ת וקרא דחטאת דכתיב פנימה האי שלא ילתה חוץ למחיצתה הא יצתה בת שריפה היא ל"ל הא מקרא דבשר בשדה נפקא ב] וי"ל י דש"ם למילף ממעשר שני ובכורים י דשרו דהוקשו בקרא דלא תוכל לאכול בשעריך כדלרשי׳ לו בפ״ק דמכות (דף ז.) ונדבותיך זו תודה ושלמים ובכורות זה בכור בקרך ולאנך זה חטאת ואשם ונדריך זה עולה: אבל יצאו חוץ למחיצתן וחזרו מותרין. וא״ת דלמה הכי קאמר בשעריך הוא דלא תיכול אלא יביאם לירושלים לאוכלן שלא נכנסו מעולם אבל לא מיירי מידי באותן שנכנסו ויצאו וי"ל דבאלו הן הלוקין (מכות יט:) משמע בהדיא דאיירי בנכנסו ויצאו דיליף התם דאין לוקין עליהם עד שיראו פני הבית: הוציא ידו וחתבה וחזר והוציא וחתכה עד שהשלימו לרובו מהו. וא"ת מתני' היא בפרק המפלת (נדה כח.) ילא מחותך או מסורס עד שיצא רובו וי"ל דודאי אשה טמאה לידה ברוב ולדה אבל לא שמעינן מהתם

דמיעוט שבפנים הרי הוא כילוד:

אומרים מגע טרפה שחוטה קתני מיהא רישא הוציא עובר את ידו והחזירה ואחר כך שחם את אמו מותר באכילה מאי לאו אאבר לא אעובר אי אעובר אימא סיפא שחם את אמו ואחר כך החזירו אסור באכילה ואי עובר אמאי אסור כדאמר רב נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא למקום חתך הכא נמי לא נצרכה אלא למקום חתך איני והא כי אתא אבימי מבי חוזאי אתא ואייתי מתניתא בידיה פרסה החזיר אכול פרסות החזיר אכול מאי לאו החזיר פרסה אכול פרסה לא החזיר פרסה אכול עובר אי עובר מאי איריא החזיר אפילו לא החזיר נמי ∘אמר רב נחמן בר יצחק ילא נצרכה אלא למקום חתך והא תרי קראי קא נסיב לה מאי לאו חד לאבר וחד למקום חתך לא חד למקום חתך וחד לקלום במעי פרה ואליבא דרבי שמעון דאמר רבי שמעון קלום בן פרה אסור ה"מ היכא דיצא לאויר העולם אבל במעי אמו שרי עולא אמר רבי יוחגן ואבר עצמו מותר אמר ליה רב יהודה לעולא והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו אבר עצמו אסור אמר ליה מאן יהיב לן מעפרא דרב ושמואל ומליגן 🌣 עיינין אלא הכי אמר רבי יוחנן הכל היו בכלל יבשר בשדה מרפה לא תאכלו כשפרם לך הכתוב גבי יחמאת שיצתה חוץ למחיצתה וחזרה אסור חמאת הוא דפרט רחמנא בה אבל כל מילי כיון דהדור שרי מיתיבי בשר בשדה מרפה לא תאכלו מה תלמוד לומר לפי שמצינו במעשר שני ובכורים שאף על פי שיצאו חוץ למחיצתן וחזרו מותרין יכול אף זה כן תלמוד לומר מרפה מאי יסתלמודא אמר רבה כמרפה מה מרפה כיון שנמרפה שוב אין לה היתר אף בשר כיון שיצא חוץ למחיצתו שוב אין לו היתר תיובתא דעולא תיובתא אמר מר לפי שמצינו במעשר שני ובכורים היכן מצינו דכתיב ²לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך וגו' בשעריך הוא דלא תיכול יאבל יצאו חוץ למחיצתן וחזרו מותרין במערבא מתנו הכי רב אמר יש לידה לאברים ורבי יוחנן אמר יאין לידה לאברים מאי בינייהו איכא בינייהו מיעום אבר שבפנים איבעיא להו לדברי

הבשר מגע נבלה דברי רבי מאיר וחכמים סהבשר למיםר האומר אין לידה לאברים הוציא העובר

את ידו והחזירה וחזר והוציא את ידו והחזירה עד שהשלימו לרובו מהו מי אמרינן הא נפק ליה רובא או דלמא כיון דהדר הדר אם תמצי לומר -כיון דהדר הדר הוציא עובר את ידו וחתכה וחזר והוציא את ידו וחתכה עד שהשלימו לרובו מהו מי אמרינן יהא נפיק ליה רובא או דלמא רובא בבת אחת בעינן תא שמע

לידה לאברים. אבר שיצא הרי האבר כילוד דמו לא מהניא ליה חזרה: אין לידה. ומהניא ליה חזרה: מאי בינייהו. בין לישנא דמערבא ללישנא המא: למיסר מיעוע אבר. אם יצא רובו ונשאר מיעוע ללישנא בתרא דנקע לשון לידה הוי ילוד ומיתסר כוליה וללישנא המא לא נאסר אלא היולא: לדברי האומר אין לידה לאברים הוליא ידו והחזירה וחור והוליא ידו. האחרת והחזירה וחור והוליא שדרתו והחזירה עד שהשלים לרובו של עובר מי הוי כילוד דהא נפקא רוביה או דלמא כיון דאין לידה לאברים הויא חזרה דידיה חזרה וכי נפיק אידך כבר הדר ליה קמא ואין כאן יציאת רוב דאי למאן דאמר יש לידה לא מהניא להו חזרה: **ואם סימצי לומר כיון דהדר הדר הוציאה** וחסכה כו' או דלמא רובא בבם אחם בעינן. ואפילו למאן דאמר יש לידה איכא למיבעי להא:

ט) וסט:ז. י) ול"ל דה"חז.

תורה אור השלם

1. וְאַנְשֵׁי קֹרֵשׁ תִּהִיוּן לִי וּבְשָּׁר בַּשָּׁרָה טְרֵפָּה לֹא תאבלוּ לַכָּלֶב תַּשְׁלְכוּן :אֹתוֹי אונו. 2. לא תוּכַל לֶאֵכֹל בִּשְׁעָרֶירְ מִעְשַׂר דְּגְנְךְּ וְתִירשָׁךְ וְיִצְהָרֶךְ וִבְּכֹרת בְּקָרְךְּ וְצֹאנֶךְ וְכָל נְדָרֶיךְּ בְּקָרְךְּ וְצֹאנֶךְ וְכָל נְדָרֶיךְּ אָשֶׁר תִּדִּר וְנָדְבֹתֶיךְּ ותְרוּמַת יָדֶך:

גליון חש"ם

גם' אמר רב נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא מקום חתך. עירונין דף ים ע״ל:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גם' אף בשר כיון שינא חוך. נ"ב עי' זבחים פב ע"ב מוס' ד"ה כיון וכו' ול״ע ודו״ק: ב] תום' ד״ה יכול וכו' וי״ל דס״ד למילף כו' כל״ל:

מוסף רש"י

הבשר מגע נבלה. נשר העובר מגע אבר מן החי כנדלה. שבוא מנומא בהעור והרוטב (קכט:) אי גמי אם מצא עובר מת נבלה גמורה הוי העובר מאחר שלא טהרתו שחיטת למו (לקחו נור.).